

אימרה ישנה בעולם-הבד אומרת. שאין דרך טובה יותר לרכוש את אהדת הצופים מאשר שימוש בכלב או בילד. אין בכך כל חידוש. מאז היו רינ-טין-טין ושיירלי טמפל לאלופי-הקופסה, מסתבר שכמה כלי בים עדיפים, אפילו, על כלב אחד - ולראייה: להקת-הדוברמנים המופלאה ש-אינה יורדת מן המסכים בעולם.

עתה, הוחלט שבגם לילדים מגיע יחס דומה. אחרי שהולכי-עלי-ארבע שוודדים, בנק, עושים עתה באנגליה סרט-גסטרים, שכל שחקניו... ילדים. זו אמורה להיות פארודיה על סירטי-הפשע של שנות הש'ושים, שתקרא באגטי מאלון, ומקורר-ההצחקה העיקרי שלה בכך שהתפקידים הם תפקידים למבוגרים. אבל השחקנים הם קטינים.

במבט ראשון זה נשמע, אולי, כתעלול זול להפקת סרט. כי הרי שחקנים עולים הרבה יותר מילדים אלמוניים בעיקר כי שהם ידועים. אלא שזה רק למראית-עין. ההפקה מתוכננת כבר עתה, כשהצילומים לא נסתיימו עדיין, בתקציב של מיליון דולר. זאת, משום שכל אחד מ-200 הודאי טושים היביל לבוא אל בימת הצילומים בליווי אמא'לה או שומר-ראש אחר, ההסעה היא על חשבון המעסיק. האוכל הוא על חשבון המעסיק (וכמה מן האמהות מצ' טיינות בתיאבון בלתי-רגיל, מסוגלות לב' לוע 14 מנות, ציין אחד המפיקים הפחות-מאושרים). שלא להזכיר את העובדה ש' יום-צילומים לקטין מסתכם ב-4 שעות עבודה בלבד, כאשר בשאר שעות היום חייבים מפיקי הסרט לשכור מורים שישר לימו את אשר מחמיצים הילדים בבית-הספר בתקופת עבודתם.

מה פלא שכמה מן האמהות נדלקו ל-רעיון החדש, וכבר מחפשות בקדחתנות תעסוקה קבועה לצאצאיהן, שעה שיוצרי הסרט נשבעים שהם מחפשים רק צאצאים בלי אמהות.

הכיניית האירועים

כיניוי גנאי רבים הוטלו במשך השנים על הבמאי רו'ה ואדים. ממעט-נביא של הגל-החדש, הוא הידרדר לדרגת פורנוגרף-ראף בורגני, ומבמאי-כוכב לכוכב של טורי הכולות. עם זאת, יש בו תכונה אחת אשר אי-אפשר להתכחש לה: האיש יודע לבחור לו בנות זוג, וכאשר הוא מניח עליהן את ידיו, הן הופכות, כבמטה קסמים, לנשים שהעולם כולו חושק בהן. כך זה קרה בעבר עם בריגיט בארדו, עם קאתרין דנב ועם ג'יין פונדה. במבח מייצג ונוצץ בהחלט לטעמו של מר פלניאי ניקוף (שמו האמיתי של ואדים), לכן, בכל פעם שהוא בוחר לעצמו כוכבת חדשה לסרט, מיד מופנות עיני העולם בסקרנות, מתוך ידיעה שיתכן כי מדובר אולי באילית-המין הבאה עלינו לטובה.

אהרונה בסדרת תגליות אלה היא גני רח פינית, הקוראת לעצמה סירפה ליינ, דוגמנית מצליחה, ואם לילדה בת 4 בשם תיאודורה. סירפה היא המוקד בסרטו 16 של ואדים, שנקרא בצרפת הנערה שנוצחה, בארצות-הברית שג'ורג' (על שם הדמות הראשית, אותה מגלמת סירפה) ובגרמניה חיים פרושים. זהו הסרט הנעז ביותר ש' עשה ואדים עד היום. ואם להתחשב בעובדה שרבים רואים בו את אבי התעוזה הקולי-נועית של התקופה הרי מובן שהישג כזה אינו דבר של מה בכך.

אהבה עד מוות. סיפור הסרט מוכיח כל מיני מעשיות שניראו בעבר. סופר, שמקור השראתו יבש, יוצא לחקור את מותה המיסטורי של נערה, שנרצחה באכזריות, עיניה נוקרו מחוריהן, וגופה העיי רום נמצא בדירה מפוארת. החקירה מתנה-לת בסניגור המוכיח את האזרח קייג, עם חזרות לתוך עברה של הנרצחת. בהן פוגשים את בעלה, מבקר-סרטים הומוסקי סואלי (שהוא פארודיה על דמות חיהה בצרפת), מאהבה בין-הטובים, משפחתה ה' בורגנית, שממנה ברח, וידידיה לשעבר. במהלך הסרט מסתבר שהיא הייתה מאר-הבת באחיה, עמו השתעשעה במשחקים אירוטיים, וכאשר האה מצא לעצמו חברה, התנסלה הגיבורת על חברה זו, קשרה אותה למיטה וגילחה את ערוותה (כל זה כמובן נוכח בעלמה סקרנית המציעה כל פרט). את בעלה המיועד היא מגשה במוז' און, שם הורידה את מכנסיה ואוננה מלון.

היסטור

אנוריקה

המהגרים (תכלת, תל-אביב, שוויזה) - זהו פרק ראשון ב' אמוס רחבימימים על הגירתם של איכרים שוודיים באמצע המאה שעברה, לארצות-הברית, ועל העובר עליהם בדרך להשתרשותם במולדת החדשה. הסרט מתחיל בתיאור אורח-החיים בכפר שוודי קטן: האנשים, הצה, היחסים הכלכליים בין עשירים לעניים, הקרקע הצחיחה, המסורות הנושנות. כאשר התנאים ב' שוודיה הופכים קשים מנשוא ואין עוד מה להפסיד, מח' ליטה קבוצת איכרים לשים מניה אל התיקווה הגדולה: אמריקה. חלקו השני של הסרט, הוא המסע הימי, מסע' בלחות ובו אתגרות פיזיות, כשרק כוח החלום הממסע במהגרים, מונע מהם התמוטטות מוחלטת. החלק השלישי, קצר יותר, הוא ההיכרות הראשונה עם חיבתת החדשה, כשהלומות המו מחוורים מול פני מציאות שונה בתכלית. המעלה העיקרית באפוס בלתי-רגיל זה של יאן טרל - הסרט היקר ביותר והמצליח ביותר, קופתית, בשוודיה - טמונה בכך שלמרות מימדיו העצומים ונושאו הכוללני, זהו סרט אינטימי שבו המרכז הם האנשים, ולא הרקע שהם מחליפים.

זהו סרט בעל יופי יחיד-מינו, הן בצילומים, הן בכנות הבלתי-רגילה המשקפת בנימוי ובמישחק, והן בכושרו לשלב את הריאליזם האכזרי ביותר (כמו בסצינות של מחלתים בשעת סערה) בריגועי מיוט מופלאים (למשל סצינות-החיזור בתחילת הסרט, על רקע אביבין). שלא כבי

מקס פון-סידוב: התיקווה הגדולה

כלה למכירת, מורגש כאן שטרל מכיר את דמויותיו, קרוב אליהן, ושליתתו המוחלטת במצלמה, בתסריט ובבימוי מאפשרים לו להגדיר על הבד בדיוק את אשר הם ליבו.

כל מה שנותר, אחרי שממליצים על סרט זה, הוא להמתין בכיליון-עיניים להמשכו, הארך החדשה, המספר על השתרשות השוודים באמריקה בכישרון וברגישות גדו-לים לא פחות.

בדיחה

נוהודרת

שובו של הפנתר הוורוד (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - המפסק קלוזו החוזר אל בדי-הקולנוע בפעם הרביעית, הוא שילוב של ואלתר מית, ה' פקיד הקטן בעל הפנסיות המגאלומאניות, לבין באסטר קיטון, הליצן הרציני ביותר שידע הקולנוע, והתגלמות ה' איש שאינו מבין עדיממה מנוחך הוא בעיני האחרים. כמו שני אלה, גם קלוזו חי לו בתוך עולם דימויוי ופרטי משלו, ומתייחס למציאות חיצונית כאל הפרעה חולפת שתיכנע בסופו של דבר לחלומותיו, הממשיים הרבה יותר. כאשר דמות כזאת עומדת במרכזו של סרט, העלילה אינה צריכה אלא לשמש תירוף להפגנת הכוונות השונות. הפעם מדובר בסיפור שוד הפנתר הוורוד (שהוא יהלום אגוזי, סיפור שמתחיל כמו טופקאפי ונמשך כמו תמוס את הגנב, כאשר במרכזו המפסק הסהרורי, שודדי-הלומים מפורסם (כריסטופר פלאמר) ומפקד-מטרה (הרברט לום) שדעתו נטרפת עליו קצת יותר אחרי כל פגישה עם קלוזו. הסיגנון האלגנטי וההמצאות החזותיות של הבמאי בלייק אדוארדס, מי שרקם בראשונה את רעיון הפנתר, יחד עם הכותרות המשעשעות-מאד של ריצ'רד ויליאמס (ה' מלווה אף הוא את הפנתר מתחילת דרכו) מעניקים לסרט

סלרס וידיד: פנטסיות מגאלומאניות

לא רק המון רגעים מבדחים אלא גם הידור חזותי מתנה את העין. זהירות: כל מי שחושב עצמו כבד ורציני, ומצפה שנחלי-תבונה יישפכו אליו מן המסך, מוטב שיילך לראות משחו אחר.

איפה רוס

נוקדונלד

הבלש והיורשת (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) - רוס מק' דונלד מחבר הספר עליו מבוסס סרט זה (שניהם נקראים במקור ברכת הטביעה), מקובל כאחד מסופרי-המתח המעולים ביותר היום בארצות-הברית, יורשם של האמט וצ'נדלר, ומי שמיטיב להשתמש בעלילה בלשית לפריסת התך-חיים אמיתי ומשכנע, רגיש וספוג הבנה כנה לחולשות ולעיוותים של גיבוריו.

ספריו ממוקמים בדרום-קליפורניה, איזור המוכר לו היטב, הן מבחינה גיאוגרפית והן מבחינה אנושית, שם פועל לו ארצ'ר, גיבורו הקבוע של מקדונלד, כאחרון אבירי השיריון הלבן. מעין בבואה של הסופר עצמו, לא צעיר ביותר ולא יפה במיוחד, בלש פרטי זה מעורב נפשית בכל חקירותיו, שבהן הוא מנסה לחשוף, מעבר לחוקים ולצדק, את האמת האנושית.

כל מה שנותר מן המקור, בסרט זה, הוא מישפט המכ' ריו על שאיפה זו לאמת. פרט לכך, החליטו שלושת התס' ריטאים שבמקום קליפורניה מוטב לואיזיאנה, במקום גי' בורי מקדונלד עדיף גיבורי טנסי ויליאמס, ותוך כדי מהלך עלילה המתארת סידרת מעשי-רצח - שבהם משמשים תאוות-בצע, אהבה שלא כבתה אחרי שנים רבות, סטיות

פול ניומן: יותר מדי יפה

מיניות וטירוף ביחד כמניעים - הם עושים קיצורי-דרך בספר, מחברים דמויות, משנים את אופיו, ומה שגרוע מכל - מכניסים נימת לגלוג המנוגדת לכל מה שמומלץ אצל מקדונלד.